

vise tilbageholdenhed med at gennemføre en given lovgivning, der vedrører et nærmere antal angivne fysiske eller juridiske personer, så sidde en sådan anmærkning eller anbefaling overhørig?

Det næste er: Hvis hr. Brian Mikkelsen definerer en politisk nødvendighed, f.eks. at der er nogle værre nogle i Tvindimperiet, eller der kan være så mange, der er nogle værre nogle, det kunne f.eks. være 20 selskabstømmere ude i byen, er hr. Brian Mikkelsen så indstillet på altid at definere den politiske nødvendighed og så sige: Min politiske nødvendighed har en sådan forrang, at den legitimerer en særlov?

Er det sådan, jeg skal forstå hr. Brian Mikkelsens juridiske opfattelse?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Det er jo et minefelt det her; det er det.

Til hr. Aage Frandsen: Det er rigtigt, at Justitsministeriets Lovkontor var vel ikke helt klar i sin tilkendegivelse, men man kigger jo normalt på en konklusion og vel også en anbefaling, og dér var anbefalingen jo helt klar – jeg har hevet notatet frem igen – at det ikke på nogen måde var i strid med grundloven det her, og det er altså forudsætningen for, at vi også stemte for. For vi var også med vores daværende undervisningsordfører, hr. Frank Dahlgaard, i spidsen også skeptiske over for, om man kunne lave en sådan form for særlovgivning. Hr. Aage Frandsen husker måske, at det forfulgte hr. Frank Dahlgaard ofte og tit og vedvarende i udvalget.

Men det, som hr. Aage Frandsen har påpeget, at der var forskellige meldinger, jamen det er jo netop med til at understøtte det, som jeg sagde heroppe fra talerstolen før, at der var ikke nogen klar, konsekvent indstilling om, at det her det var i strid med grundloven; så var der selvfølgelig ikke et flertal af Folketingets medlemmer, som ville stemme for det her. Næ, der var en indstilling fra Justitsministeriets Lovkontor, som vi altid – altid – har holdt os til, og som man for øvrigt også har holdt sig til siden hen, og også en indstilling fra – ja, fra mange, juridisk kompetente personer.

Så var der jo nogle, der havde en anden holdning, det er også rigtigt nok. Men der var altså forskellige holdninger til det her, og de fleste mente – de fleste – at det var der altså ikke nogen problemer med. Men det er rigtigt, nu kan man så også sige til hr. Søren Kolstrup:

Jeg og mange andre i Folketinget er jo blevet en erfaring rigere.

Jeg må også erkende, at den holdning, den konsekvente holdning, som Enhedslisten og SF holdt fast i, viste sig at få medhold af Højesteret – flot, og tillykke med det; det synes jeg da er et godt arbejde fra både Enhedslisten og SF.

Men det, jeg har forsøgt at forklare heroppe, var begrundelsen for, at Det Konservative Folkeparti kunne stemme for en sådan lov. Nu har Højesteret afsagt en dom, den flugter jo meget parallelt med det, som både Enhedslisten og SF har forfulgt, og det er da også flot og godt. Og så må man da være glad for, at man på den led i hvert fald har fået en sejr.

Jeg vil godt sige til hr. Søren Kolstrup, at vi vil være mere skeptiske nu, når vi får notater fra Justitsministeriets Lovkontor, og vi vil selvfølgelig kigge på det med ekstra kritiske øjne og have vores egen holdning til tingene. Sådan må det nu engang være, også at vurdere tingene ud fra de eksperter, vi selv snakker med.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

I politik kan det være vigtigt at skelne mellem at have ret og at få ret.

Da Folketinget i foråret 1996 vedtog Tvindsærloven, fik de folketingsmedlemmer og regeringen, som mente, det var i orden, jo altså ret i – det var dem, der bestemte, hvad der var ret på det tidspunkt – at det var i orden at angive navngivne skoler, som ikke længere skulle have tilskud. Højesterets dom har så sagt, at nok fik de ret, men de havde ikke ret, og vi er selvfølgelig godt tilfredse med, at den dom kom fra Højesteret, men vi havde meget, meget hellere set, at Folketinget aldrig var kommet i den situation, som vi er i nu.

Hvorfor skete det så alligevel? Hvis man ser tilbage i forhandlingerne dengang, kan man konstatere, at der for det første var en stemning hos mange politikere og dele af pressen, der gik ud på, at Tvindskolerne for enhver pris skulle ned med nakken. Der var et folketingsmedlem, der talte om, at det her drejede sig om tæppebombning og ikke noget med at skyde med vandpistoler.

For det andet vil jeg også sige, at forståelse og respekt for grundloven måske ikke altid er det, der præger os folketingsmedlemmer. I hvert fald var der i debatten dengang mange,